Rytíři Slavelonu

Rostislav Szeruda

Rytíři Slavelonu

Rostislav Szeruda

Návrh obálky: Kateřina Szerudová
Ilustrace uvnitř knihy: Václav Ráž

Část I

Spící princ

1. Únos princezny

Kletba má budiž hrozná!
Dvě krásné dcery králi máš,
obě dvě do roka mi odevzdáš.
Starší z nich za ženu mi musíš dáti,
jinak ti je obě ženich dračí zchvátí.
Mou zlobu zem tvá tak pozná!

Čarodějova kletba

Byla skoro půlnoc. Královský hrad se ve svitu měsíce majestátně tyčil proti noční obloze. Světla v komnatách pomalu pohasínala. Okna však zůstávala pootevřená, protože byla teplá letní noc. Na obloze nebyl ani mráček. Náhle ale něco temného na chvíli překrylo svit měsíce. To něco se blížilo k hradu. Několikrát jej obletělo. Strážný ve věži by možná spustil poplach, kdyby nebyl zmožen únavou a vínem.

Mohutná křídla se zapřela do vzduchu a děsivý stín mohutného netvora začal klesat. Instinkt ho dovedl přímo k oknu princezniny komnaty. Bylo otevřené, ale i kdyby nebylo, pro létající monstrum by nepředstavovalo žádnou překážku. Princezna spala v bohatě zdobené posteli s modrými nebesy. Byla unavená po oslavě svých osmnáctých narozenin. Večer protancovala na plese s nápadníky ucházejícími se o její ruku. Škoda, že se jí žádný nelíbil. Teď by se silný a statečný ochránce hodil.

Dračí paťáty se zachytily na okenní římse, až se pod váhou těla zeď zachvěla. Neforemná dračí hlava se vnořila do okna a dvě červeně zářící oči se upřely na spící princeznu. Byla nádherná. Nebylo divu, že měla tolik nápadníků – jak se zdálo nejen z řad

princů. Také temné síly si na ni činily nárok. Horký dračí dech sfoukl z princezny tenkou přikrývku.

„Pojď ke mně," promluvil drak lidským hlasem a na jeho pokyn princezna jako náměsíčná vstala, nazula si červené střevíčky a jako zhypnotizovaná jen v noční košilce zamířila k obludě, která na ni čekala v okně. Drak ji uchopil předními tlapami a lehce jako pírko ji zvedl do vzduchu. Odrazil se od okna, až se hradní zdi znovu otřásly, a mocným máchnutím křídel se vznesl do vzduchu.

Podivný rachot a chladný závan vzduchu způsobený máchnutím silných dračích křídel konečně probudil strážné. Ti začali troubit na poplach, ale už bylo pozdě. Drak odnášel nebohou princeznu kdovíkam.

2. Království Slavelon

Je tomu již velmi dávno, co někde v těchto krajích, vzkvétalo nepříliš velké, ale ve své době slavné království. Nazývalo se Slavelon. V dávných dobách mu dobře a spravedlivě vládl král Rudolf zvaný Chrabrý a královna Silvie. Měli jediného syna. Pojmenovali ho Richard po slavném anglickém králi Richardu I. Lví srdce. Otec si přál, aby z jeho syna vyrostl slavný válečník a vojevůdce. Richard proto musel od útlého věku absolvovat tvrdý rytířský výcvik pod vedením nejlepších učitelů. Nezdálo se však, že by měl velké vlohy stát se rytířem.

Princ nebyl nijak velký, silný ani šikovný. Dalo by se říct, že byl přímo nešika a nemehlo v jedné osobě. Když se učil jezdit na koni, měl velký problém se na něho vůbec dostat. Jednou stranou se horko těžko vyšplhal nahoru a druhou stranou z koně velmi rychle zase spadl. Když konečně na koně nasedl, ten se pod ním nepochopitelně vzepjal a princ se znovu vrátil na tvrdou zem.

Podobně se princi vedlo i při nácviku boje s mečem. Meč byl pro něj příliš těžký a naučit se s ním šermovat bylo nesmírně náročné. Dobrý střeh, správná pozice těla, výpad vpřed, sek, kryt, otočka a opět kryt, sek, pohyb dopředu, úhyb do strany a dozadu, meč nahoru, sek dolů i všechny další požadované sestavy pozic a pohybů, které si měl osvojit, aby se stal dobrým bojovníkem, byly pro něj španělskou vesnicí a princ je prováděl těžce, jako by trpěl nějakou vzácnou nemocí kloubů.

Král trpěl při pohledu na bojový styl svého syna, který nasvědčoval tomu, že princ při první zteči sejde z tohoto světa nejspíš svým vlastním mečem, a o to víc litoval, že syn není jako jeho synovec hrabě Vilém, který byl pravým ztělesněním mladého bojovníka. Byl velký, silný, mečem se oháněl lehce a svižně jako

pravý rytíř a na koni jezdil jako vítr. Vychovávali ho stejní učitelé jako jeho syna. Když se s mladým princem utkal v boji, vždy z něj vyšel jako jasný vítěz.

Hrabě Vilém musel stejně starému princi, vykazovat úctu, jaká přináležela jeho královskému majestátu, ale v duchu jím pohrdal a litoval, že to není on, kdo se má stát budoucím králem. Také jeho otec, králův mladší bratr kníže Vladislav, velmi nelibě nesl, že se příštím králem má stát princ Richard, a ne jeho syn Vilém. Přemýšlel proto, jak by se mladého prince zbavil.

Prince Richarda cvičení se zbraní bavilo čím dál míň. Když s cvičením začínal, myslel si, stejně jako jeho otec, že když bude pilně cvičit, stane se z něj silný a nepřemožitelný bojovník, že bude jezdit po světě a zachraňovat krásné panny ze zajetí loupeživých rytířů nebo ze spárů hrozného draka. Jak mu na unaveném těle přibývalo ran a modřin z náročného tréninku, ale jeho rytířské dovednosti se viditelně nezlepšovaly, se jeho sny pomalu rozplývaly.

Richard měl opravdu dobrou vůli naučit se bojovat a udělat tak radost svému otci i sobě. Počátečními neúspěchy se nedal odradit a statečně po každém pádu zase vstával. Každou ránu, kterou mu jeho soupeř uštědřil, přijímal se zaťatými zuby a snažil se nedat na sobě znát, jak moc ho bolela. Když ho hodili do bláta, vstal, otřel si tvář a znovu se svému soupeři postavil, aby o chvíli později se ocitl ve stejné kaluži.

Časem princ pochopil, že se přes veškerou svou snahu a vytrvalost nemůže srovnávat se svými druhy a muži, jako byl hrabě Vilém, kteří měli všechny předpoklady stát se dobrými bojovníky dány od přírody. Proti jejich síle ta jeho nemohla obstát. Trénoval dál, ale začal se vyhýbat všem střetnutím, kterých se nemusel účastnit. Vyhýbal se kláním a turnajům, nechodil na hony a vyhýbal se divokým oslavám i jiným rytířským radovánkám.

Mezi učiteli, které král pozval na svůj hrad, aby se starali o vzdělání princovo a dalších mladých šlechticů, byli rovněž učitelé matematiky, filozofie a přírodních věd. Zatímco většinu princových druhů tyto předměty nudily, Richarda velmi zaujaly a trávil dlouhé hodiny v diskusích se svými učiteli. Než, aby si užíval života se svými druhy, raději se uchyloval do šera knihovny, kde se nikým nerušen věnoval četbě knih a studiu různých věd. Tak plynuly dny, měsíce a roky.

3. Jak oženit prince

Jednoho dne ležel princ Richard ve své komnatě a přemítal o tajemstvích světa. Jak může existovat něco, když nemůže nic jen tak vzniknout samo od sebe? A kdyby neexistovalo nic, co by bylo to „nic“, které by vlastně taky nemělo existovat? Na své otázky nenacházel odpovědi. Zdálo se, že se ze svých úvah nejspíš zblázní… Najednou ho z rozjímání probral podivný hluk přicházející z chodby.

Nejprve uslyšel pleskání škorní, jako by někdo rychle utíkal. Pak se ozval tupý náraz, jak ten někdo nevybral zatáčku před princovou komnatou. Hned nato se ozvalo zasténání. Po malé chvíli ten někdo ztěžka vstal a jeho škorně se pomalu došoupaly až k princovým dveřím. Ten už věděl, že to nemůže být nikdo jiný než jeho dobrý přítel, vychovatel a králův rádce baron Teodor. Měl už sice přes padesát, ale stále byl štíhlý, čiperný a plný energie. Co mohlo být natolik důležité, že tak pospíchal, aby to princi sdělil?

„Neutíkej! Přede mnou se, ty bídáku, neschováš!“ ozvalo se odněkud ze vzdálenější strany chodby volání dvorní dámy jménem Natálie, ctěné ženy barona Teodora. Princ poznal, že je jeho vychovatel v úzkých, a proto rychle vstal, otevřel dveře a pustil ho do své komnaty. Sotva baron vběhl dovnitř, rychle se schoval za závěs a jeho ukazováček zvednutý k ústům jasně ukazoval, že nechce, aby ho tu jeho žena našla, a že žádá o právo azylu.

„Je tu ten mizera?!“ dorazila Natálie ke dveřím princova pokoje, které se ještě ani nestačily zavřít.

„Není, tetičko,“ zalhal princ, aby ochránil přítele v nouzi. Baronka se nadechla a princ se chvíli vážně obával, že vpochoduje do komnaty přímo přes jeho královský majestát. Naštěstí se tak

nestalo, protože jejích více než sto kilo živé váhy by štíhlý princ ve zdraví nezadržel.

„Vyřiďte tomu starému šaškovi, že se přede mnou nikde neschová a že nikam nepojede, leda bych mu kosti zpřerážela!“ vyrazila ze sebe výhrůžku, otočila se a odkráčela hrdě jako pravá dáma.

„Uf,“ vydechl si princ.

„Uf,“ oddechl si za závěsem Teodor. „Už je ta fúrie pryč?“

„Je,“ přitakal Richard, ale raději se ještě jednou podíval za dveře.

„Mám pro vás princi velkou novinu!“ oznámil nadšeně baron Teodor, když se konečně trochu uklidnil. „Budete zírat.“

„To jsem tedy zvědav,“ usmál se Richard shovívavě. Myslel si, že mu chce vychovatel sdělit něco zcela banálního jako, že na hrad dorazila delegace odněkud z Tramtárie, nebo naopak něco zcela absurdního, jako že se v jeskyni za kopcem usadil drak a požaduje půl království a prince k tomu.

„Budete se ženit, princi,“ vyhrkl Teodor tu velkou novinu.

„No, tě pic!“ v princi hrklo jako ve starých hodinách, zbledl a raději si sedl. Přemítáním o tajemstvích světa a vesmíru zřejmě odzvonilo a dostihla ho krutá životní realita.

„Za necelého půl roku vám bude dvacet jedna let, a jak víte, pan král vám slíbil, že, když si nenajdete do tohoto věku nějakou urozenou dívku, která by se mohla stát budoucí královnou, ožení vás sám, ať chcete nebo nechcete.“ připomněl mu Teodor.

„Myslel jsem, že žertuje,“ zachmuřil se Richard.

„Zřejmě ne,“ ušklíbl se Teodor, „Že vy jste na to, princi, zapomněl nebo se přímo na to vykašlal?“

„No jo, no…“ podrbal se za uchem princ. „Když ty vznešené dívky byly všechny moc škaredé nebo moc hloupé nebo oboje.“

„Král vysílá poselstvo a zve všechny pány z okolí s jejich dcerami, aby přijeli na oslavu vašich narozenin, při nichž si máte vybrat tu, kterou učiníte příští královnou.“

„Hrom do toho!“ povzdechl si opět Richard. „To bude spíš štvanice než narozeniny.“

„To už záleží na vás, princi,“ pokrčil rameny baron.

„A proč tetička kvůli tomu tak vyvádí?“ rozpomněl se princ na předchozí scénu.

„No, nabídl jsem se, že pojedu v čele toho poselstva,“ usmál se Teodor.

„Ty zrádče!“ zamračil se princ.

„Když já už to s tou svou dračicí nevydržím,“ povzdechl si vychovatel. „To je pořád jen Teodore sem, Teodore tam, Teodore nelelkuj, přines, odnes, hýbni sebou!“

4. Spiknutí

Všechno, co Teodor říkal, byla čistá pravda. Princ však nebyl jediný, kdo se s touto skutečností nechtěl smířit. Ještě víc proti mysli byla tato novinka hraběti Vilémovi a jeho otci Vladislavovi. Dalo se to očekávat, ale přesto to byla pro ně nepříjemná zpráva. Znamenala, že král chce, aby se mladý princ oženil a převzal po něm vládu v zemi. Smířil se už, že z Richarda nikdy nebude velký bojovník a slavný vojevůdce, ale věděl, že má všechny předpoklady pro to, aby se z něj stal moudrý a spravedlivý král.

„Co uděláme, otče?“ zeptal se Vilém. „Přece nedopustíme, aby se to královské nedochůdče stalo novým králem?“

„Neboj se, synu, to nedopustím,“ zachmuřil se kníže Vladislav a hluboce zamyšlen přecházel těžkým krokem z jedné strany své honosné komnaty na druhou. „Mohla by se mu stát nějaká malá nehoda, ale problém je, že nejezdí na turnaje, na lov ani nevyráží po nocích za zábavou a povyražením za hradby hradu. V knihovně či na zahradě, kde se normálně vyskytuje, by nějaká nehoda vypadala dost podezřele.“

„Co takhle jed?“ navrhl Vilém. „Chvíli by sebou na zemi třepal a bylo by po všem.“

„Hloupé,“ odtušil Vladislav. „To by vyvolalo spoustu otázek a my bychom byli první, na koho by padlo podezření. I když?“

„Co?“

„Svým způsobem je to geniální!“ Do tváře knížete Vladislava se vrátil krutý úsměv.

„Tak ho přece jen otrávíme?“ zeptal se s nadějí v hlase Vilém.

„Ano i ne.“

„Tak tomu nerozumím,“ nechápal Vilém, co má jeho otec za lubem.

„Princ Richard musí onemocnět," začal vysvětlovat svou ďábelskou vizi kníže Vladislav. „Nebude umírat rychle, ale naopak velmi pomalu. Bude to trvat týdny. Princ bude chřadnout, ulehne na lůžko a jeho stav bude den ode dne horší. Začne upadat do bezvědomí a krátce po té již nebude vnímat nic z tohoto světa. Možná jeho tělo dokáže s nákazou bojovat pár dnů, možná pár týdnů, ale princův konec bude neodvratný."

„Král k němu určitě povolá své nejlepší lékaře."

„Takovou nemoc neznají, protože nikdo z tohoto království o ní ještě neslyšel."

„A jak se Richard nakazí, aniž bychom se nenakazili i my?" obával se Vilém.

„Tu nemoc přiveze osobně baron Teodor. Dám tomu starému šaškovi dopis pro mého dobrého obchodního přítele v zámoří s žádostí, aby mi poslal láhev svého speciálního velmi drahého vína. Stačí, aby v něm nechal rozpustit pár kapek krve nemocného touto nemocí, a ten, kdo se toho vína napije, nakazí se také."

Jak si kníže Vladislav umanul, tak se i stalo. Dobrák Teodor odjel i přes nevůli své ženy s poselstvím po okolních zemích a královstvích, aby doručil všem urozeným mladým dámám pozvání na oslavu princových dvacátých prvních narozenin. Za tři měsíce se vrátil a přivezl pro krále dobré zprávy. Ve všech zemích bylo jeho poselství s potěšením přijato. V dobré víře ale také, přivezl knížeti Vladislavovi několik lahví drahého vína od obchodníka, za nímž ho v daleké cizině poslal. Netušil, že jedna z nich skrývá jed, který má způsobit princi smrtelnou nemoc.

5. Nic pro hrdiny

Škoda, že je naše doba tak nudná," posteskl si Richard jednoho dne po Teodorově návratu.

„Proč myslíte, princi?" zeptal se Teodor.

„Dnes už se po světě nepohybují žádná strašidla, zlí čarodějové, čerti ani obři. No, řekni, Teodore, kdy se v našem království naposledy objevil nějaký drak?"

„Myslím, že tomu bude minimálně sto padesát let," souhlasil Teodor. „A proč vám to tak vadí princi? Buďte rád, že obludy všeho druhu již vymřely nebo alespoň někam zalezly."

„Chtěl bych vykonat nějaký statečný čin," přiznal se Richard. „Chtěl bych přemoci draka, zlého obra nebo alespoň prohnat nějakého zlého čaroděje, jenž dokáže proměnit lidi v kámen či začarovat člověka v nehezké zvíře."

„No, jednoho čaroděje jsme tu ještě před několika lety měli." vzpomněl si Teodor.

„Vážně? A uměl lidi měnit v kámen?"

To zrovna ne, ale prý uměl uhranout dobytek, přivolat na někoho nějakou škaredou nemoc nebo i neštěstí."

„A co se mu stalo?" zajímal se Richard.

„Tvůj strýček Osvald ho vyplatil holí a vyhnal z království. Než ho ale strýček vyhnal, stačil ten čaroděj na něho seslat strašnou kletbu."

„Jakou?"

„Těžko říci, co se mu přesně stalo, ale cestou zpět na hrad dostal strýček hrozné křeče, že se ani nemohl udržet na koni. No hrůza!"

„To se občas může stát každému," neviděl v tom Richard nic magického. Kdyby byl nevěděl, že strýčka hned tak něco neskolí, že ten ve zdraví přežil ve zdraví i nečekané setkání s osamělou

medvědicí v hradním příkopu, možná by se byl o jeho život i bál. Přece jen však byl zvědavý, jak to bylo dál. Kývl tedy, aby Teodor pokračoval.

„Lord Osvald seskočil v nouzi nejvyšší z koně a utíkal k lesu v podivném předklonu. Střídavě se přitom držel za nafouklé břicho a svůj ctěný zadek. Na poslední chvíli zalezl do nejbližšího křoví. Sotva zmizel z očí, ozval se tak hrozný řev, že celé jeho družině naskočila husí kůže. Takový řev nemohlo vydat ani smrtelně raněné zvíře natož chrabrý rytíř, jakým lord Osvald jistě byl."

„To vypadá opravdu na hrozné prokletí," připustil princ. „Tak už mě nenapínej a řekni, co se strýčkovi tehdy vlastně stalo?"

„Jeho muži mu samozřejmě hned spěchali na pomoc. Našli ho stát v křoví se staženými kalhotami držícího se za zadek. Pod ním na zemi leželi dva středně velcí ježci."

„To on je jako?" princ váhal s otázkou. Představil si, jak si strýček dřepl, zatlačil a pak se jeho již tak velké oči začaly údivem ještě rozšiřovat, jeho knír se zachvěl, až nakonec z jeho úst vyrazil úděsný ryk. „Ne, ne, to by nemohl ve zdraví přežít," zavrhl nahlas svou představu.

„Samozřejmě že ne," usmál se Teodor. „On je chudák v tom spěchu přehlédl a svou obrovskou zadnicí přičapl."

To už Richard nevydržel a začal se smát. Jeho první představa mu přišla natolik strašlivá, že se mu zdálo neslušné se strýčkovu utrpení smát. Pravda ale princovy zábrany uvolnila a on se smál, až mu tekly slzy: "Jak je možné, že jsem nikdy ten příběh neslyšel?"

„Strýček Osvald celé své družině přísně zakázal, aby se o tom utrpení a potupě, která ho stihla, někdy, někde třebas jen slůvkem zmínili. Ale to víte, princi, že se na hradě a v podhradí nic dlouho neutají. Tak co, ještě stále máte zájem o hrdinství?"

„Ani ne," smál se dál princ.

„Kdybyste ale chtěl být hrdina a proslavit se, mohl byste požádat svého otce, aby vyhlásil nějakou válku. Třeba ten namyšlený král ze

západu se prý nedávno dost nelichotivě vyjádřil o vaší výsosti," zkoušel ho Teodor.

„Děkuji, válka je pro hlupáky," odbyl ho Richard. „Ať si o mně říká, kdo chce, co chce. Já si radši počkám na nějakého toho opravdového čaroděje, obra či nejlépe draka. A kalhoty si raději nechám natažené."

„Dobře, princi," pochválil ho Teodor. „Jen s těmi draky bych byl opatrný. Nikdy nevíte, kde se ještě nějaká taková potvora ukrývá."

6. Jedna číše vína neuškodí

Mohu tě pozvat na číši dobrého vína?“ obrátil se jednou po společném klání hrabě Vilém na Richarda. Poprvé za dlouhou dobu, co spolu trénovali souboj mečem, ho nechal vyhrát.

„Co ta náhlá vstřícnost, Viléme?“ zeptal se překvapeně princ, protože nebyl zvyklý na to, že je k němu Vilém milejší víc, než bylo nutné z hlediska dvorní etikety.

„Jako tvůj dlouholetý přítel musím ocenit, jak ses zlepšil v práci s mečem. Dokonce jsi mě dnes i porazil,“ pochválil ho Vilém a v duchu si pomyslel, že takové nemehlo porazí vždy a všude i se zavázanýma očima. „Navíc se již brzy staneš novým králem a stojí přece zato si na to připít,“ dodal.

„Tak dobře,“ řekl Richard a přijal číši, kterou mu podlý přítel s úsměvem na tváři podal. „Jeden pohár nám udělá dobře. Potěší jazyk, tělo i duši.“

„Na zdraví budoucího krále!“ zvolal Vilém s trochu pokryteckým tónem v hlase, který však princ nepostřehl.

„Na zdraví nás všech i celého našeho království!“ pozvedl princ číši a přiťukl si s Vilémem. Kdyby jen tušil, že jeho víno je trochu jiné než Vilémovo.

„Myslím, že lepší víno jsi ještě nepil, Richarde,“ poznamenal Vilém.

„Máš pravdu. Je skvělé!“ ocenil Richard chuť rudě červeného vína z nejlepších hroznů, které dozrály na slunci vzdálené jižní země.

„Myslím, že už lepší pít ani nikdy nebudeš,“ usmál se v duchu Vilém. Rozloučil se s princem a spokojeně zamířil za svým otcem, aby mu sdělil, že se stalo to, co se podle jejich vůle stát mělo.

Uběhlo sotva pár dní a princ se začal cítit nesvůj. Nejprve si myslel, že se o něho pokouší obyčejné nachlazení. Den ode dne se

však cítil slabší a malátnější. Musel ulehnout na lože a jedl čím dál méně. Král povolal k princi své nejlepší doktory, ale ani ti nebyli schopni říct, jaká nemoc sužuje princovo tělo a mysl. Princ začal blouznit a stále častěji upadal do spánku připomínajícího bezvědomí.

Lékaři se obávali, že princova choroba může být nakažlivá. Jen oni a Teodor podávali proto princi léky, jídlo a pití. I přes riziko nákazy chodili svého syna navštěvovat také král a královna. Byli z jeho nemoci zoufalí. Syn jim chřadl před očima. Situace byla tak vážná, že se král rozhodl odložit plánované oslavy princových narozenin a vyslal nové posly, aby pozvané pány a dámy o princově nemoci informovali.

„Princi, probuďte se!“ lomcoval Teodor Richardem.

„Nechte mne, nechte mne!“ snažil se Richard setřást ruce, které se ho dotýkaly. Vůbec nechápal, co se děje. Měl vysokou horečku a sužovaly ho divoké zlé sny. Jeho mysl byla jako zamlžená, a i ve chvílích, kdy se ho podařilo probudit, vše kolem něj v něm vyvolávalo různé fantazijní představy, jako by v bdělém stavu snil. I teď měl potíže pochopit, že ten, kdo s ním cloumá, je jeho přítel Teodor, a ne hromada krvelačných nepřátel.

„To jsem já, princi. Teodor.“

„Ach, to jsi ty,“ konečně se princ probral k vědomí.

„Musíte něco sníst, princi, jinak umřete!“ prosil Teodor.

„Díky, nemám hlad,“ zakroutil Richard odmítavě hlavou a zdálo se, že opět ztratí vědomí.

„Aspoň trochu polévky, princi,“ snažil se mu Teodor vnutit trochu husté, horké tekutiny. Lžíce však jen stěží prošla mezi rty okoralými horečkou a polovina polévky z ní stekla princovi po bradě. To už opět ztrácel vědomí.

„Teodore,“ zašeptal. Jeho srdce náhle sevřela obrovská tíseň a měl pocit, že na jeho hruď spadl obrovský kámen. „Zavolej mé rodiče!“

„Princi, prosím, neumírejte!“ prosil ho starý rádce se sepjatýma rukama. Celé dny a noci se modlil za princovo uzdravení, ale zdálo se, že to nebylo nic platné. Pochopil, že nastala chvíle, které se tak obával. Po tváři se mu rozkutálely slzy velké jako hrách.

7. Poslední rozloučení

Princ ještě vnímal, když se u jeho postele objevili jeho nešťastní rodiče. Cítil, jak ho plačící matka uchopila za chladnou ruku, a měl pocit, že se mu vzdaluje někam do dálky. Ocitl se sám v nějaké malé, tmavé a děsivé jeskyni. „Tak takhle vypadá smrt," pomyslel si vylekaně. „Nebudu se bát, nic zlého jsem v životě nespáchal, nikomu jsem neublížil, a proto se nebudu bát," rozhodl se být statečný a přijmout svůj osud.

Ve chvíli, kdy učinil toto rozhodnutí, se stěny jeskyně kolem něj rozestoupily, jako by je někdo nafouknul. Zároveň se celý prostor kolem něj prosvětlil a malá, tmavá, děsivá jeskyně se změnila v jeskyni zářivou a krásnou. Bylo v ní tolik světla, že musel mhouřit zrak, aby neoslepl. Alespoň takový měl pocit.

Zdálo se mu, že stěny jeskyně jsou protkány milióny zářivých diamantů. V každé jejich plošce se zrcadlil nějaký obraz. Byly to střípky, v nichž se odrážel celý svět. Byl pozorovatelem obklopeným obrazy v nějaké podivné knihovně uprostřed neskutečna.

„Princ umřel! Stalo se neštěstí! Princ umřel!" znělo celým hradem. Princ pozoroval, jak jeho přítel Teodor, zkroucený zármutkem, sděluje tuto zprávu otci a matka propuká v hořký nářek nad ztrátou milovaného syna. Snažil se na ně zavolat, že není mrtvý, že žije, i když se nachází někde daleko, ale zřejmě ho z té dálky nemohli slyšet.

Náhle měl Richard pocit, že není sám. Nikoho neviděl, pouze podivnou světélkující mlhu měnící se v jasně zářící oblak. V tom oblaku se objevila dívčí postava. Byla neskutečně krásná. Připadala mu jako dítě i dospělá žena současně. „Kdo jsi?" zeptal se, aniž by z jeho úst vyšlo jediné slovo. Zdálo se, že mu dívka rozumí, jako by četla jeho myšlenky.

„Jsem tvůj průvodce," řekla a on jí rozuměl bez toho, aby cokoliv slyšel. Přesto měl pocit, že její hlas je nádherně zvonivý. „Půjdeš se mnou?" napřáhla k němu svou průsvitnou ruku a on se vydal za ní.

Na hradě zavládl smutek. Královna si mohla oči vyplakat a král chodil jako tělo bez duše. Dvořané byli zarmouceni, protože většina z nich měla prince ráda. Byl ke všem vstřícný a milý. Nikdy se nechoval nadutě a panovačně. Jestliže ho někdo požádal o pomoc, neodmítl mu ji. Pouze pár dvořanů z okruhu knížete Vladislava a Viléma ho nemělo rádo. Považovali ho za příliš slabého a měkkého, aby se stal v budoucnu králem Slavelonu.

Král vyhlásil v celém království smutek a nechal synovo tělo přenést do hradní kaple, kde mělo odpočívat, než se s ním jeho blízcí rozloučí. Vlastní smuteční obřad se konal za dva dny. Na přání královny proběhl jen v úzkém kruhu rodiny a nejbližších přátel. Kněz pronesl dlouhý smuteční proslov a truchlící rodina i hosté položili kolem princova lože smuteční květiny a rozsvítili svíčky na jeho památku.

Když králi a královně kondoloval kníže Vladislav se synem, všiml si Teodor, že se obraz prince vystavený nad jeho katafalkem zachvěl a pak se svezl k zemi, jako by ho podivná síla odlepila od tmavé zdi.

„Zatracený průvan," zamrazilo knížete v zádech. „Zavřete dveře!" rozkázal, i když vchod do kaple byl uzavřen a před dveřmi stála stráž. Přestože nebylo jasné, odkud by se zde průvan mohl vzít, všichni přítomní pocítili závan studeného vzduchu, který se mezi nimi propletl jako had.

Po skončení obřadu se princovi rodiče i všichni hosté rozešli truchlit do svých komnat. Pouze stráže před vchodem zůstaly na svém místě a zůstal zde také baron Teodor, který se rozhodl držet čestnou stráž u bezduchého Richardova těla. Nemohl uvěřit, že je jeho svěřenec mrtvý, že tak rychle opustil tento svět, kterého si ani nestačil užít. Jak tak stál u princova těla osvětleného světlem mnoha

svící, dotkl se bezděčně jeho chladné ruky. Ta mu ztěžka, ale přátelsky sevřela prsty…

Omdlelého Teodora našla o půl hodiny později jeho paní, když mu šla starostlivě přinést něco k pití a zakousnutí, jak leží nehybně před princovým pohřebním ložem. Zvedla muže do náruče jako dítě a posadila ho na nejbližší stolec.

„Probuď se, ty starej hlupáku!“ snažila se ho přivést k vědomí tak, že ho zlehka, láskyplně propleskla zleva i zprava.

„Co to děláš, hloupá ženo?“ probral se Teodor k vědomí, kupodivu velmi rychle.

„To jsem ráda, miláčku, že ti nic není,“ kulatá tvář jeho ženy se usmívala jako sluníčko.

„Au,“ třel si Teodor bouli na hlavě, kterou utrpěl, když omdlel, a čelist, jež trochu utrpěla od políčků jeho ženy, než zase přišel k vědomí, „měl jsem divný sen.“

„Jaký, broučku?“ zajímala se jeho paní.

„Zdálo se mi, že mě princ chytil za ruku. Pak jsem omdlel a upadl jsem. Přitom jsem měl pocit, že na mě princ promluvil.“

„To se ti jen zdálo,“ podívala se na něj baronka útrpně. „Asi se udeřil do hlavy víc, než je zdrávo,“ pomyslela si. „Jen aby mu to nezůstalo. Už tak s ním není k vydržení.“

„Ne, nezdálo,“ zakroutil Teodor zamyšleně hlavou, i když princ stejně jako dřív ležel nehybně na katafalku.

„A co říkal, můj drahý?“ zeptala se jeho paní starostlivě s vědomím, že bláznům se jejich bláznovství nemá rozmlouvat.

„Říkal, že pokud má žít, musí zůstat mrtvý.“ rozpomněl se Teodor na princovo poselství a jeho paní mu soucitně přiložila na čelo šátek namočený v chladné vodě, kterou mu přinesla prve na pití.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Rytíři Slavelonu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.